

Modstandere. Jeg vil saameend ikke benægte, at der kan være fremkommet Overdrivelser her og der, men jeg vil ellers sige, at man behøver visselig ikke at overdribe. Det er dog vel ingen Usandhed, at vi have faaet de Blaa, det er dog vel ingen Usandhed, at vi have faaet Præsjeprøvisioriet, og lad mig ogsaa her minde om, at den ærede Krigsminister, som jo ogsaa hører til det samme fredelige Ministerium, har sagt, at Gendarmerikorpsen ikke skal være rettet imod hele Befolkningen; thi saa skulde der en ganske anden Styrke til, dersom hele Befolkningen var i Oprør. Jeg veed nu egentlig ikke, hvorledes han vilde tumle hele Befolkningen, naar der var Oprør, det forklarede han ikke nærmere, men sikkert er det, at saa vilde der kræves en ganske anden Styrke end 500 Mand. Nei, siger han, det er kun rettet mod nogle Spektakelmagere, og til disse Spektakelmagere og Agitatorer henregner han saadanne Mænd som de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Hørdum) og Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Trier), han nævner dem udtrykkelig som dem, der incitere Befolkningen til Oprør, det er Spektakelmagerne. Jeg tror just ikke, at det Sprog, som den ærede Minister i saa Henseende fører — undskyld jeg siger det — er stillet til at vække personlige Følelser, og dersom den ærede Minister tror, at det kun er nogle Spektakelmagere, der gjøre Ufred, vil jeg overfor ham vidne, at han er feil underrettet. Jeg antager, den ærede Minister dog vil tro, at jeg er noget berettiget til at tale med, jeg færdes jo dog lige saa meget blandt Befolkningen som Ministeriets Medlemmer. Jeg har lagt Mærke til, at der netop ikke mindst i rolige, sindige og forstandige Folk, Folk, som man ikke skulde tro, der var mindste Blod i, brænder en Blod af Had og Hævn over de brudte Løfter, som man nu for anden Gang hyder, første Gang i 1866 ved mod Tro og Love at tage Valgretten bort og nu ved, ligeledes mod Tro og Love, at tage Bevillingsretten. Der brænder en saadan Ild, som ikke let vil slukkes, og det er stille og rolige Folk, hvortil jeg for Næsten henregner mig selv. Jeg tror, som sagt, at denne Ild ikke let vil slukkes, og jeg tror heller ikke, at det var de Løfter, Finanzministeren var med til at give, om, at der skulde bygges paa Enighed og Fred, og at man derfor skulde have saa stor Samstemning som muligt. Jeg tror ikke, at den ærede Minister fuldt ud har opfyldt sin Pligt i saa Henseende ved at skaffe denne Enighed og Fred til Veie. Sa det er jo muligt, at det ærede Ministerium vil mene, at man ved at tage lidt haardt

paa dem, kan overvinde den Modstand, som er til Stede. Det er jo muligt, at man kan mene, at man ved Tiltaler og Mundkurve af forskjellig Art kan dæmpe, og man siger, at til en vis Grad skal det være lykkes her i Kjøbenhavn. Sa dette Sidste er muligt, jeg er ikke her saa velkendt som i andre Egne af Landet. Det hedder sig, at der paa Steder her, hvor der før taltes Politik, ikke længere tales Politik, fordi man aldrig kan vide, hvad der maa siges. Sa det er jo muligt, at det til en Tid kan dæmpes, men tror Ministeriet dog ikke, at det er en farlig Veie at gaa ind paa at lade sine politiske Modstandere tiltale, fængsle, forfølge ved Præsjevalgfølger? Har det ærede Ministerium ikke lært, at det f. Ex. var den Veie, man var flaaet ind paa i Frankrig? Men hvad har saa Følgen deraf været? Den har ufeilbarlig været den, at naar det modsatte Parti er kommet til Roret, saa gjør det det Samme ved sine Modstandere (Afbrydelse af Buss). Det ærede Medlem fra Ribe Amt's 3die Valgkreds afbryder mig med den Bemærkning, at Høire tror, at Vensire aldrig kommer til Roret, men det skulle de dog ikke stole paa. Selv i Tyskland, hvis store Kantkler vist nok i mange Henseende afgiver et Forbillede for Conseilspresidenten, kan dog Vinden vende sig, der har jo før blæst en anden Vind. Tror man nu egentlig, at det, naar Vinden en Gang maatte vende sig — det kan nu være 10, 20, eller 30 Aar — er en god Udfald, der bliver faaet ude i Befolkningen i disse Aaringer? Lad Ministeren spørge sine egne Embedsmænd! En af hans tro Mænd har sagt til mig: Det er et Helvede, vi bevæge os i. Det er just ikke noget lysteligt Billed, en af de tro Mænd opruller, naar han skilder det som et Helvede, vi bevæge os i. Han sagde endvidere: Autoriteten svæktes, Respekten for Embedsmændene nedbrydes, og saa tilføiede han rigtig nok: Det er de Herrers Ønske at naae det fuldt ud. Jeg skal ikke give ham Ret i, at det er vort Ønske, mit Ønske er det visselig ikke. Det er netop den største Sorg, jeg for mit Bedkommende har, at Autoriteten svæktes baade det ene og det andet Sted, ikke alene overfor Embedsmændene, men ogsaa paa mange andre Omraader, denne Autoritet, uden hvilken et Samfund dog virkelig ikke kan bestaa. Man kan maaske mene, at man holder det nede ved alle de Kunster og Midler, jeg her har nævnt, men nedenunder brænder Hadets Luc, og den vil en stjon Dag flaa ud, naar de ikke tænke paa det. Jeg beklager, at det er saa. Jeg veed vel, at Ministeriet ikke bryder sig om mine Advarsler, men dersom det vilde bryde sig derom, vilde jeg sige: Det er